

Van nog wat en alles

M.J. van Holsteijn

Van nog wat en alles

Verhalen, gedichten en hersenspels van een
mompelende millennial

Uitgeverij Hyperion

Eerste druk 2018

Copyright © 2018 M.J. van Holsteijn

Omslagontwerp: Pixabay.com

Uitgever: Uitgeverij Hyperion

ISBN 9789082311013

NUR 303

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders

*'All the world's a stage;
And all the men and women
merely players.'*

- William Shakespeare

VOORWOORD

Als eerste wil ik u, de lezer, bedanken voor het oppakken, kopen, lenen en het überhaupt lezen van deze bundel. U heeft uit dit labyrint van boeken in de boekhandel deze eruit gepikt, hem opengeslagen en gedacht: ‘Laat ik deze eens lezen’. In deze maatschappij, waarin er elke week honderden boeken verschijnen en iedereen online verdwaalt in de mogelijkheden, is dit al heel wat. Ik ben vereerd dat u mij hebt opgepakt. Ik dank u vriendelijk.

Zo, dan zal ik nu beginnen aan het ware voorwoord. Maakt u zich klaar voor het geratel van een millennial.

Een goed voorwoord is vaak geschreven door iemand anders, meestal iemand die aanzien heeft, op welk gebied dan ook. Ze hebben een goed woordje over voor het boek of de teksten en hebben ook nog wat toe te voegen aan het geheel. Wanneer Gerrit Komrij ergens ‘voorwoord’ ziet staan, denkt hij meestal dat er een lijk opgewarmd moet worden. Nu

hoop ik niet dat mijn bundel op u over zal komen als een lijk, maar juist als een springlevend, jong ventje, dat overal nog in gelooft, al dan niet iets te naïef.

In dit boekje zult u verhalen vinden, gedichten en de flauwste woordgrappen die u ooit gelezen heeft. Alles staat door elkaar gehusseld, in de hoop dat de vaart er een beetje in blijft tijdens het lezen en dat een droevig verhaal wordt opgevrolijkt door een gedicht.

Ik hoop dat ik u met mijn werkjes zal raken, waar dan ook, want dat is waarom wij schrijven. Tenminste, waarom ik schrijf. Ik hoop dat ik met mijn verhalen en gedichten een indruk maak, dat ik ergens een minuscuul littekentje achterlaat, dat u later nog eens denkt: ‘Dat verhaal, van die jongen uit die boekhandel, hij had gewoon gelijk.’

Dan zal ik u niet langer ophouden, ik laat u nu rustig mijn absurde brein ontdekken. Ik zal u een stukje van mijn hart meegeven.

Alstublieft.

Heel veel leesplezier.

M.J.

VERDWALEN

Ga je mee verdwalen
Samen vele malen falen, ons geluk ophalen
Rennen naar de onbekende plekken
Niemand die ons kan herkennen
Ik ontken dat ik je verwen, ik ben
niet meer dan wat jij wil dat ik ben, al herken
ik mezelf nog maar net in de pret
waarmee jij me besmet
Geleid door jou raak ik mezelf kwijt
Ik lijd aan de tijd, de drukte waaronder ik bukte
Het lukte even, ik ben vergeven en geniet
van het leven dat jij me hebt gegeven

DE AFSTAND VAN EEN KLOK

Ik had alle vier de strandstoelen op een rij gezet. Vanochtend was ik in de auto gestapt en was in mijn eentje naar het strand gereden. Toen alle stoelen nét slordig genoeg op een rijtje stonden, zodat het niet geforceerd leek, was ik richting de duinen gelopen en in het gras gaan liggen.

Het gras prikte in mijn keel en mijn borsten functioneerden als kussen. De zon was gloeiend heet en leek de energie uit mijn lichaam te zuigen. Toen ik langzaam wegdoezelde leek het alsof ik ons zag aan komen lopen. Tim, met zijn korte, blonde stekels voorop, zijn kin omhoog en schouders net iets te breed. Rosa volgde Tim op de voet. Soms was het alsof die twee aan elkaar vastkleefden. De derde was Rob, zijn ogen gericht naar de grond. Vaak schopte hij het zand de lucht in. Hij had niet door dat het zo in mijn gezicht belandde, maar ik zei er nooit iets van.

Elk jaar gingen we naar het strand. Eén keer, als een soort reünie, al was dit helemaal niet nodig; we zagen elkaar vaak genoeg. Pas na het derde jaar, toen

we allemaal klaar waren met de middelbare school, spraken we af er een traditie van te maken.

Maar sommige vriendschappen vergaan met de tijd. Niet omdat de vrienden elkaar niet meer mogen, maar omdat de afstand die de secondewijzer aflegt zich simpelweg tussen de vrienden lijkt te wringen. Voor ons begon het toen Tim op het laatste moment afzegde. Zijn ouders stonden erop dat ze Tim en zijn vriendin mee uit eten zouden nemen. Rosa belde ook af. Ze gaf geen reden, maar haar toon verraadde dat ze die avond lekker zou gaan eten. Rob zag er niets in om met z'n tweeën te gaan, al had ik het geen probleem gevonden.

Niemand ging op de lege stoelen zitten. Had ik ze té recht gezet, nét iets te mooi? Niet dat het erg was. Misschien wilde ik juist dat ze leeg bleven, ik had ze er immers voor ons neergezet. Niet omdat ik hoopte dat straks drie vrienden uit het water op zouden doemen, maar gewoon, zodat er iets, al was het maar het kleinste detail, van onze vriendschap overbleef.

DE DICHTER

Hij was een grootse poëet
En wilde dat even toelichten
Hij duwde toen een kurk in zijn reet
En noemde dat het dichten